

Спомни си за графиня Вревска, оставила кости като милосердна сестра край Плѣвень, презъ войната за нашето освобождение, очитѣ ѝ се препълниха съ сълзи. Тя се просълзи не за това, че може би и ней е речено да остави кости, при изпълнение на свещенъ дългъ, а защото себеотрицанието на тая великосвѣтска дама, за която Тургеневъ бележи въ своя дневникъ, че тя е имала всичко: умъ, хубостъ, богатства, младостъ, вниманието на висшето общество въ Петербургъ и Парижъ и подири онова, което никой не дирѣше — милосърдието, — я пленяваше. Образа на графиня Вревска светѣше въ въображението на двацетъ годишната Койка и трогваше гърдитѣ ѝ до сълзи. Отъ сърдце, Койка боготворѣше дѣлото на Вревска и искаше да стори поне малко, като българка за своитѣ събратя, ранени по бранни полета, отъ онова, което тая великодушна рускиня е извършила край Плѣвень за освобождението на България.

Унесена въ мисли по самоотвержеността на добрата рускиня, тя не забелязваше, кога трена бѣ изминалъ пролома на Искѣра и навлѣзе въ равнината, която се открива отъ малката спирка на Хумата.

И когато баща ѝ, сложи на рамото ѝ ржка и показа на равнината, която му напомняше за Добруджа — тя се опомни и се вгледа къмъ Плѣвень,

— Виждатъ ли се „Зеленитѣ гори“? — запита тя. Петъръ Габара ѝ посочи на югоистокъ.

Тя се вгледа и двамата пакъ замълчаха.

Вгледана презъ прозореца на трена, къмъ „Зеленитѣ гори“. Койка не можеше да познае това историческо мѣсто. Ала ней ѝ се струваше, че тамъ гдето вълниститѣ полета се губятъ въ лжчитѣ на утренното слънце, витае образа на онази, която пожертвува младина, за да бжде полезна. И неволно пожела нейната кончина, за да се помни и нейното име за свободата на Добруджа.